GILLETTE నాడీశాస్త్రం

(ఒక రోగి దృష్టిలో)

"ఒక క్లినిక్ రోగులను నయం చేస్తుంది. సంరక్షించే సమాజం మనుషులకు అండగా నిలుస్తుంది."

I. నాడీ సంబంధ వ్యాధి

గుండెను కోల్పోతామేమోనని అందరూ భయపడేవారు.

శతాబ్దాల పాటు గుండెనే జీవితానికి కేంద్రంగా, భావాలకు, బలానికి, ధైర్యానికి నెలవుగా భావించారు. గుండె ఆగిపోతే, అంతా ముగిసిపోయేది.

ఆ తర్వాత, మరో పాలకుడు ఉన్నాడని మానవజాతి నెమ్మదిగా అర్థం చేసుకోవడం మొదలుపెట్టింది.

నిశ్శబ్దమైనవాడు.

కనిపించనివాడు.

సర్వాధికారి.

మెదడు.

కుటుంబాలను, స్నేహితులను, పరిచయస్తులను, తరాలు గడిచిపోవడాన్ని, వ్యాధులు రావడాన్ని గమనిస్తే చాలు, ఒక సాధారణ సత్యం అర్థమవుతుంది: మెదడే అన్నిటినీ పాలిస్తుంది.

ప్రతి కదలిక.

ప్రతి మాట.

ప్రతి జ్ఞాపకం.

ప్రతి ఆశ.

మెదడు దెబ్బతిన్నప్పుడు బాధపడేది శరీరంలోని ఒక భాగం మాత్రమే కాదు. మొత్తం మానవ వ్యవస్థే బాధపడుతుంది.

చాలా కాలం పాటు, దానికి సమాధానం భయమే.

నాడీ సంబంధ సమస్యలతో బాధపడేవారిని వేరుగా ఉంచేవారు, దాచిపెట్టేవారు; తరచుగా వారిని ఎవరూ పెద్దగా అర్థం చేసుకునేవారు కాదు, సహాయం చేసేవారు ఇంకా తక్కువ. కుటుంబాలు అపారమైన భారాన్ని ఒంటరిగా మోశాయి. వైద్య పరిజ్ఞానం పరిమితంగా ఉండేది, ప్రత్యేక కేంద్రాలు దాదాపు లేనే లేవు.

అది ఓడిపోవడానికే రాసిపెట్టిన యుద్ధంలా అనిపించింది.

ఆ తర్వాత అర్థం చేసుకునే కాలం వచ్చింది.

తాను ఎదుర్కొంటున్నది విడివిడి సంఘటనలు కాదని, తన ఉనికికే సంబంధించిన గొప్ప సవాళ్లలో ఒకటని మానవజాతి గ్రహించింది.

పార్కిన్సన్స్.

అల్జీమర్స్.

క్షీణించే వ్యాధులు.

నాడీ గాయాలు.

ఆఘాతాలు.

అరుదైన వ్యాధులు.

పుట్టుకతో వచ్చే సమస్యలు.

ఒకే వాస్తవానికి వేర్వేరు పేర్లు: మన జీవితంలోని ప్రతి పనినీ పాలించే ఆ అవయవం యొక్క సున్నితత్వం.

ఆ క్షణం నుంచి, న్యూరాలజీ కేవలం ఒక వైద్య శాస్త్రంగా మిగిలిపోలేదు.

అది ఒక సామూహిక బాధ్యతగా మారింది.

నాడీ సంబంధ వ్యాధి తలుపు తట్టదు.

అది మనుషుల జీవితాల్లోకి ప్రవేశించి, ఆట నియమాలనే మార్చేస్తుంది.

II. ఎందుకు?

నాడీ సంబంధ సమస్యతో జీవించడం అంటే ఏమిటో వివరించడానికి:

స్పందించని శరీరం;

పరిమితులు;

ఇతరులపై ఆధారపడటం;

స్వతంత్రతను కోల్పోవడం;

సాధారణత్వానికి కొత్త నిర్వచనం.

వ్యాధి కాదు.

అనారోగ్యం చుట్టూ ఉన్న జీవితం. ఇతరుల చుట్టూ ఉన్న జీవితం.

భారం మోసేది దాదాపు ఎప్పుడూ రోగి కాదు. రోగి తరచుగా యుద్ధభూమిని పూర్తిగా అర్థం చేసుకోకుండానే పోరాడుతాడు. దగ్గరగా ఉండే వ్యక్తి మాత్రం కాలం తన రూపాన్ని మార్చుకోవడాన్ని చూస్తాడు, గెలిచిన ప్రతి రోజూ గొప్ప వాగ్దానాల కంటే విలువైనదని నేర్చుకుంటాడు.

వ్యాధి దారిని మార్చగలదు. వ్యక్తి విలువను మాత్రం చెరిపేయలేదు.

ప్రేమే దానిలోని అసలైన భాగం, ఏ కేవల విజయానికైనా అతీతమైనది — అతనికి ఏమవుతుందో ఎవరికీ ఎప్పటికీ తెలియదు.

నేను ఆ దారిలో నడిచాను: బైపోలార్ డిజార్డర్, ఏ స్థాయిదో తేలనిది; చివరికి అది మా అమ్మ వల్ల కలిగిన చిన్ననాటి అతిజాగరూకత తప్ప మరేమీ కాదని తేలింది — “దెబ్బలు, బూరెలు పిల్లల్ని అందంగా చేస్తాయి” అనే పాత సామెతను పాటిస్తూ, ఆమె నన్ను చెంపదెబ్బలతో ముంచెత్తారు, నా మెదడులో ఈక్వలైజర్‌ను ఆన్ చేశారు.

జరగకముందే విషయాలను అర్థం చేసుకోవడం — కానీ నేను మాంత్రికుడిని కాను, సాధువును కాను, అద్భుతాలు చేసేవాడిని కూడా కాను.

అయినా బాధపడేవారికి దగ్గరగా — అల్జీమర్స్ వల్ల మా అమ్మనూ, మా నాన్ననూ కోల్పోయిన తర్వాత, ఇలా అడుగుతూ: ఇంతకీ ఇతను ఎవరు? ఇతను నాకు తెలియదు.

III. ఉపసంహారం

క్లినిక్ అంటే ఒక భవనం.

సంరక్షించే సమాజం అంతకంటే ఎక్కువ.

అది బాధపడేవారు, తోడుగా ఉండేవారు, సంరక్షించేవారు, ఆశను పద్ధతిగా, నిబద్ధతగా, అవకాశంగా మార్చగలిగే ఒక చోటును నిర్మించే బాధ్యతను స్వయంగా ఎంచుకున్నవారు — వీరందరి మధ్య ప్రతిరోజూ జరిగే కలయిక.

ఈ పేజీలు ఒక భవనం గురించి చెప్పవు.

దాని గుండా వెళ్ళే మనుషుల గురించి చెబుతాయి.

ప్రతి రోజూ.

IV. రచయిత పేజీ

ఈ రచనను ఎవరూ పురమాయించలేదు.

దీన్ని అమ్మలేదు.

దీన్ని వ్యాపార ప్రయోజనాల కోసం చేయలేదు.

పునరావాసం విలువకు, మానవ గౌరవానికి, మనుషుల మధ్య అనుబంధానికి సాక్ష్యంగా నిలవడానికే దీన్ని రాశాను.

కోరిన ఏకైక రుసుము ఒక ప్రతీకాత్మక డాలర్ — రచనకు చెల్లింపుగా కాదు, సంరక్షణ, ఆశ, బాధ్యతల సంస్కృతి పట్ల ఉన్న ఉమ్మడి నిబద్ధతకు సాక్ష్యంగా.

Ferdinando